

Minhorn

Tusentals minor lades ut i Östersjön under världskriget. Vanlig var "hornminan", som förankrades strax under vattenytan. Den hade fem utstickande horn tillverkade av mjukt bly. Vid påsegling böjdes något av hornen, en strömkrets slöts och sprängladdningen utlöstes.

Minor som slitit sina förtöjningar drev omkring runt Gotland och hotade sjömän, fiskare och strandboar.

Även om minorerna var livsfarliga, så var de också eftertraktade. Jägare som lyckades komma åt krutet kunde gratis ladda sin patroner (vilket inte är att rekommendera!).

I Vecko-Journalens praktutgåva den 8 april 1917 berättar den då på Gotland internerade Albatrossmatrosen Max Detlefsen hur man desarmerar en hittad mina och förvandlar den till trädgårdsprydnad.

Skruva först av hornen och lyft ur sprängpatronen, som genom två isolerade metalltrådar är förbunden med tändinrättningen. Minan är sedan ofarlig och innehållet av bomullskrut kan brännas bort med halm och fotogen utan att explodera.

Därefter kan minan lämpligen fyllas med jord i vilken planteras blommor eller bladväxter. På Gotland finnas många platser där trädgårdarna prydas av "blommande minor". De komma att påminna eftervärlden om den farliga tid som nu råder i världen. (VJ 1917, s.229)

Kanske härstammar museets minhorn från en sådan hemmagjord desarmering. Men vart tog själva minan vägen?